

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **„POLÁRKA s. r. o.“**, se sídlem Lukešova 1608/38, Praha 4, zastoupené JUDr. Janem Součkem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 139/57, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti: **ALIMPEX FOOD a. s.**, se sídlem Českobrodská 1174, Praha 9, zastoupené JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým zástupcem se sídlem Levého 1532, Rakovník, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 7. 2013, č. j. O-83936/D81801/2012/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2017, č. j. 8 A 141/2013 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

I.1

[1] Společnost Pragolaktos, a. s., (dále též „přihlašovatel“, právní předchůdce osoby zúčastněné nařízení, která vznikla sloučením zanikající společnosti ALIMPEX spol. s r. o. s nástupnickou společností Pragolaktos, a. s., ke dni 30. 9. 2004, a od 15. 12. 2004 změnila

obchodní firmu na ALIMPEX FOOD a. s.) podala dne 3. 11. 1993 u žalovaného přihlášku slovní ochranné známky ve znění „POLÁRKA“. Žalovaný zapsal tuto ochrannou známku do rejstříku dne 7. 9. 1995 pod č. 187158 s právem přednosti od 3. 11. 1993 (dále též „napadená ochranná známka“).

[2] Společnost Černý & Černý, s. r. o., podala dne 25. 4. 1994 u žalovaného dvě přihlášky kombinovaných ochranných známek obsahujících slovní prvek „POLÁRKA“. Žalovaný zapsal tyto ochranné známky do rejstříku dne 27. 9. 1995 pod č. 187240 a č. 187241 s právem přednosti od 25. 4. 1994. Od 15. 1. 1997 se vlastníkem těchto ochranných známek stala žalobkyně, která byla do obchodního rejstříku zapsána dne 27. 4. 1994.

[3] Ochranné známky shodné s ochrannými známkami č. 187158, č. 187240 a č. 187241 původně patřily Mlékárenskému průmyslu, koncern, s právem přednosti od 23. 4. 1952, a byly vedeny pod č. 150992, č. 150993 a č. 150994. Naposledy byly obnoveny dne 23. 4. 1982, datum jejich zániku je nejisté a je jednou z klíčových otázek níže popsaného sporu. Slovní ochranná známka č. 150994 je shodná s napadenou ochrannou známkou č. 187158 a dále je též označována jako „namítaná ochranná známka“.

[4] Majitelé ochranných známek podali k žalovanému návrhy na výmaz ochranné známky konkurující společnosti. Spor se tak rozvětvil do dvou základních linií. Pro nyní projednávanou věc je podstatná linie, v níž byl podán návrh na výmaz ochranné známky č. 187158 zapsané pro společnost Pragolaktos, resp. od 3. 5. 2005 pro osobu zúčastněnou na řízení (k návrhu na výmaz ochranné známky č. 187241 viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2006, č. j. 5 A 83/2001 – 121, a ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 138/2014 – 35, k návrhu na výmaz ochranné známky č. 187240 viz rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. O-88895, dostupné v databázi správních rozhodnutí žalovaného: https://isdv.upv.cz/webapp/rozhodnuti.Vyhledat).

I.2

[5] Návrh na částečný výmaz ochranné známky č. 187158 podaný společností Černý & Černý dne 24. 11. 1995 žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. 7. 1997. Předseda žalovaného zamítl rozklad společnosti Černý & Černý rozhodnutím ze dne 16. 7. 1999. Uzavřel přitom, že starší ochranné známky č. 150993 a č. 150994 zanikly ke dni 3. 1. 1989 z důvodu zániku právní subjektivity jejich majitele koncernu Mlékárenský průmysl. Žádost o registraci přechodu na nového majitele nebyla podána. Společnost Pragolaktos tedy nepodala přihlášku napadené ochranné známky č. 187158 v rozporu s § 5 zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách (účinného do 1. 10. 1995), který stanovil dvouletou karenční lhůtu pro zápis shodného označení s ochrannou známkou, k níž právo zaniklo podle § 22 písm. a) až c) téhož zákona. Tato lhůta již v době podání přihlášky uplynula.

I.3

[6] Dne 1. 10. 1999 podala návrh na výmaz ochranné známky č. 187158 žalobkyně. Žalovaný zamítl tento návrh rozhodnutím ze dne 20. 3. 2000.

[7] Předseda žalovaného zamítl rozklad žalobkyně rozhodnutím ze dne 1. 12. 2000. Dospěl přitom ke shodnému závěru jako v předchozím řízení o výmazu, tedy že ochranné

známky č. 150992 až č. 150994 zanikly ke dni 3. 1. 1989 z důvodu zániku právní subjektivity jejich majitele koncernu Mlékárenský průmysl. Právo k nim nepřešlo na nově zřízený státní podnik Laktos Praha a následně na státní podnik Laktos, neboť zápis přechodu či převodu na jiného majitele měl konstitutivní povahu a žádný subjekt o zápis nepožádal. Společnost Pragolaktos tedy nepodala přihlášku v rozporu s § 5 zákona č. 174/1988 Sb. Karenční lhůta, která počíná běžet následující den po zániku ochranné známky a trvá dva roky, uplynula dne 4. 1. 1991, tedy před podáním přihlášky napadené ochranné známky.

[8] Žalobkyně napadla rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 12. 2000 žalobou u Vrchního soudu v Praze. Dnem 1. 1. 2003 převzal věc Nejvyšší správní soud v souladu s § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), a usnesením ze dne 24. 6. 2003, č. j. 6 A 15/2001 – 37, žalobu odmítl s poukazem na § 46 odst. 2 s. ř. s. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, toto usnesení zrušil usnesením ze dne 4. 2. 2005, č. j. Konf 72/2004 – 15, s tím, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě ve věci výmazu ochranné známky „POLÁRKA" je soud ve správním soudnictví.

[9] Následně Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 24. 8. 2005, č. j. 6 A 15/2001 – 65). Zavázal jej přitom právním názorem, že zápis přechodu ochranné známky do rejstříku má pouze deklaratorní účinek. V dalším řízení se měl proto žalovaný zabývat otázkou, zda přechodu namítané ochranné známky na právního nástupce zaniklého koncernu Mlékárenský průmysl, t. j. státní podnik Laktos Praha, nebránil § 16 odst. 4 a 5 zákona č. 174/1988 Sb., tedy zda činnost tohoto právního nástupce pokrývala rozsah seznamu výrobků nebo jeho části, pro které byla namítaná ochranná známka zapsána, popř. zda by přechodem práv k ochranné známce nemohlo dojít ke klamání spotřebitele.

I.4

[10] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 20. 1. 2006 rozklad žalobkyně opět zamítl. S ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, překvalifikoval návrh žalobkyně na výmaz ochranné známky č. 187158 na návrh na prohlášení uvedené známky za neplatnou. Na základě obsahu spisu předseda žalovaného dovodil, že posledním vlastníkem namítané ochranné známky č. 150994 zapsaným v rejstříku byl koncern Mlékárenský průmysl, který zanikl ke dni 3. 1. 1989. Jeho právním nástupcem se stal státní podnik Laktos Praha, na něhož byla delimitačním protokolem převedena i namítaná ochranná známka. Laktos Praha byl ke dni 31. 12. 1990 rozdělen na 13 subjektů tak, že se od něj vyčlenilo 12 subjektů. Ta práva nebo povinnosti, které nepřipadly žádnému z 12 nových subjektů, zůstala ve vlastnictví státního podniku Laktos Praha, to se týkalo i práv k namítané ochranné známce. Státní podnik Laktos Praha zanikl ke dni 31. 1. 1994 bez právního nástupce, aniž využil práva na obnovu zápisu namítané ochranné známky. K zániku práv k této známce tak došlo uplynutím ochranné doby dne 23. 4. 1992, nikoliv zánikem posledního subjektu, který byl v rejstříku ochranných známek uveden jako vlastník, tj. ke dni 3. 1. 1989, jak se domníval správní orgán prvního stupně. V době podání přihlášky napadené ochranné známky dne 3. 11. 1993 tedy běžela karenční lhůta podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb. Zákon č. 441/2003 Sb., účinný v době rozhodování předsedy žalovaného, však karenční lhůtu již neznal.

S ohledem na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., podle kterého ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem, shledal předseda žalovaného návrh žalobkyně jako neoprávněný.

[11] Žalobkyně napadla rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 1. 2006 žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 2. 2008, č. j. 9 Ca 80/2006 – 65, zamítl a ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobkyně rozsudkem ze dne 19. 11. 2008, č. j. 3 As 35/2008 – 94. Nepřisvědčil přitom námitkám, že přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. bylo nepřípustně retroaktivní, ani že předseda žalovaného rozhodl v rozporu s předchozím zrušujícím rozsudkem č. j. 6 A 15/2001 – 65.

[13] K ústavní stížnosti žalobkyně Ústavní soud zrušil nálezem ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 35/2008 – 94, rozsudek městského soudu č. j. 9 Ca 80/2006 – 65 i rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 1. 2006 z důvodu rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Vyšel přitom ze skutkového stavu zjištěného v předchozím řízení, podle něhož společnost Pragolaktos podala přihlášku napadené ochranné známky v karenční lhůtě. Žalobkyně se naopak řídila během zákonných lhůt a podala přihlášku teprve v okamžiku, kdy známka již nebyla pod ochranou. Orgány veřejné moci však shledaly argumentaci žalobkyně důvodnou teprve po deseti letech, v době, kdy již byla původní právní úprava nahrazena jinou a tehdejší nezákonný postup již není jako nezákonný chápán. Konvalidace či *„promlčení“* protizákonného postupu jednoho subjektu a následné poskytnutí mu ochrany práv vůči subjektu, který se choval v souladu se zákonem a opakovaně, leč bezúspěšně, na protizákonnost poukazoval, by bylo v příkrém rozporu s principem právního státu deklarovaným v čl. 1 odst. 1 Ústavy. V projednávaném případě sice orgány veřejné moci deklarovaly pochybení při zápisu ochranné známky č. 187158, přesto však konstatovaly nutnost ochrany vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (původně společnosti Pragolaktos), neboť protizákonný postup nebylo možné podle nich nyní postihnout. Nezohlednily přitom základní otázku - za jakých podmínek a s jakou argumentací podala společnost Pragolaktos přihlášku napadené ochranné známky. Ústavní soud proto zavázal žalovaného, aby v dalším řízení ověřil naplnění všech důvodů k poskytnutí či k odmítnutí ochrany, včetně toho, zda přihláška byla, ve světle všech zjištění, podána v dobré víře ve smyslu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. S ohledem na další probíhající řízení o ochranné známce zapsané ve prospěch žalobkyně pak bude na žalovaném i na správních soudech, aby ochranu vlastnictví, zakotvenou v čl. 11 odst. 1 Listiny, aplikovaly v souladu s právem na rovnost, přičemž není možné považovat za rovné podmínky poskytování stejné nebo dokonce vyšší ochrany subjektu, který by nabyl vlastnictví v rozporu se zákonem. Podle Ústavního soudu žalovaný a správní soudy v dosavadním řízení nevzaly v úvahu všechny skutečnosti, které by mohly mít vliv na ochranu vlastnického práva žalobkyně, a to do značné míry v důsledku nepřehledné a nesprávné činnosti správního orgánu.

[14] V návaznosti na nález Ústavního soudu předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 20. 12. 2010 zrušil rozhodnutí prvního stupně ze dne 20. 3. 2000 a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

I.5

[15] V dalším řízení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012 návrh žalobkyně na prohlášení ochranné známky č. 187158 za neplatnou (podaný dne 1. 10. 1999 jako návrh na výmaz této známky). Pro posouzení důvodnosti návrhu žalobkyně považoval za důležité určit okamžik zániku namítané ochranné známky č. 150994, od něhož se odvíjel počátek karenční lhůty podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb. Posledním vlastníkem namítané ochranné známky, který byl zapsán v rejstříku, byl koncern Mlékárenský průmysl, který zanikl dne 3. 1. 1989. K zániku namítané ochranné známky ovšem nedošlo, neboť na právního nástupce státní podnik Laktos Praha byly delimitačním protokolem převedeny mimo jiné i ochranné známky. Byť byl v rejstříku nadále zapsán jako vlastník koncern Mlékárenský průmysl, tato okolnost neměla na právo k ochranné známce vliv, neboť v souladu s předchozími rozhodnutími soudů neměl zápis v rejstříku konstitutivní účinky. Státní podnik Laktos Praha byl následně rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 17. 12. 1990 rozdělen ke dni 31. 12. 1990 na 13 nových subjektů, na které přešly vymezená práva a povinnosti. Uvedené rozhodnutí, ani delimitační protokol ze dne 27. 11. 1990 neupravují přechod ochranných známek ve vlastnictví státního podniku Laktos Praha.

[16] Tato situace ponechává několik variant možného osudu práv k namítané ochranné známce: (1) Při slovním výkladu shromážděných podkladů je možné dospět k závěru, že namítaná ochranná známka nepřešla na žádný subjekt. V takové situaci by se třetí osoby mohly domnívat, že právo k dané ochranné známce zaniklo spolu se zánikem právní subjektivity státního podniku Laktos Praha. (2) Není vyloučeno, že otázka přechodu práv k ochranným známkám byla ponechána dalšímu jednání a rozhodnutí, neboť delimitační protokol ze dne 27. 11. 1990 naznačuje, že tzv. zbytkové náležitosti budou „*operativně řešeny vzájemnou dohodou ředitelů všech nově vznikajících podniků*“. O případném jednání však neexistují žádné záznamy. (3) Extenzivním výkladem delimitačního protokolu by bylo možné dospět i k závěru, že agenda ochranných známek přešla na nově vzniklý státní podnik Laktos, který měl převzít „*závazky*“ související s hospodářskou činností. Není však jednoznačné, zda lze pojem „*závazky*“ chápat tak, že zahrnuje i vlastnictví k ochranným známkám.

[17] Ministerstvo financí, odbor přípravy privatizace majetku státu, k dotazu žalovaného odpovědělo, že z dokladů, které má k dispozici, není zřejmé, že ochranná známka vůbec přešla na státní podnik Laktos Praha. Ministerstvu zemědělství se k dotazu žalovaného nepodařilo dohledat žádné dokumenty týkající se převodu ochranné známky „Polárka“.

[18] Na základě zjištěných skutečností jsou možné čtyři varianty:

> (1) Namítaná ochranná známka nepřešla po zániku státního podniku Laktos Praha na žádný jiný subjekt a zanikla ke dni jeho zániku. V takovém případě by přihláška napadené ochranné známky byla podána po uplynutí karenční lhůty, a tedy v souladu s právem.
>
> (2) Namítaná ochranná známka přešla na státní podnik Pragolaktos, jehož právním nástupcem byl přihlašovatel (Pragolaktos, a. s.), a zanikla neobnovením ke dni

23. 4. 1992. V takovém případě by přihláška napadené ochranné známky sice byla podána v karenční lhůtě, ale subjektem, který k tomu byl oprávněn jakožto právní nástupce původního vlastníka. Přechod na státní podnik Pragolaktos by byl v souladu s § 16 zákona č. 174/1988 Sb. z hlediska podnikatelského oprávnění pro výrobky a služby, pro něž byla známka zapsána.

(3) Namítaná ochranná známka přešla na státní podnik Laktos a zanikla rovněž v důsledku neobnovení. V takovém případě byla přihláška napadené ochranné známky podána osobou k tomu neoprávněnou, a tedy v rozporu se zákonem. V souvislosti s touto variantou ovšem vyvstává otázka, zda byl státní podnik Laktos vzhledem ke svému předmětu činnosti oprávněn namítanou ochrannou známku vlastnit.

(4) K převodu či přechodu namítané ochranné známky došlo později v rámci dohod mezi řediteli nově vzniklých státních podniků. Pokud se tak stalo, není možné v důsledku absence relevantních důkazů určit nového vlastníka, ani datum zániku namítané ochranné známky.

[19] Žalovaný konstatoval, že žalobkyně (navrhovatelka) neunesla důkazní břemeno ohledně tvrzeného porušení zákona č. 174/1988 Sb. společností Pragolaktos.

[20] Pouze pro případ, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem účinným v době jejího zápisu [tedy v případě výše nastíněné varianty (3), případně (4)], je třeba se dále zabývat otázkou, zda je její zápis v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb., účinným v době rozhodování žalovaného. Na základě pokynu Ústavního soudu je pak v takovém případě třeba zkoumat, za jakých podmínek a s jakou argumentací společnost Pragolaktos podala přihlášku napadené ochranné známky.

[21] Podle delimitačního protokolu přešla k 1. 1. 1989 namítaná ochranná známka z koncernu Mlékárenský průmysl na státní podnik Laktos Praha. Následně, po zániku tohoto státního podniku, vzniklo 13 nových státních podniků, z nichž právě státnímu podniku Pragolaktos, t. j. právnímu předchůdci přihlašovatele, bylo výslovně uděleno podnikatelské oprávnění k výrobě mlékárenských výrobků, tedy v oblasti činnosti zahrnující výrobky, pro něž byla namítaná ochranná známka zapsána. Je nutné připustit, že přihlašovatel se mohl na základě vymezení předmětu podnikání domnívat, že státní podnik Laktos (další z právních nástupců státního podniku Laktos Praha) se nemohl stát novým vlastníkem namítané ochranné známky, neboť nesplňoval tehdy vyžadovanou zákonnou podmínku podnikatelského oprávnění k produkci výrobků, pro které byla ochranná známka zapsána. Tuto podmínku v rámci výkladu *stricto sensu* splňoval z nově vzniklých subjektů jen státní podnik Pragolaktos. Podle dostupných informací však neexistuje žádný doklad o tom, že by právě na něj ochranná známka přešla. Státní podnik Laktos měl v předmětu činnosti zapsány „*služby spojené s výkupem a zpracováním mléka*“. Již skutečnost, že ochranná známka byla zapsána pro výrobky, zatímco státní podnik Laktos měl poskytovat služby, naznačuje, že tento státní podnik nebyl nadán zvláštní známkoprávní subjektivitou.

[22] Ať se měl tedy novým vlastníkem namítané ochranné známky stát kdokoliv, její platnost nebyla na další období prodloužena a od 23. 4. 1992 byla v rejstříku vedena jako zaniklá.

[23] Při posuzování, zda společnost Pragolaktos podala přihlášku v souladu s § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. je třeba vzít v úvahu všechny známé relevantní okolnosti podání přihlášky. Společnost Pragolaktos se pohybovala na relevantním trhu, přičemž disponovala podnikatelskými schopnostmi, znalostmi a informacemi, které byly za daných okolností takovým subjektům běžně k dispozici. Běžný podnikatel se při orientaci v oblasti práv na označení bude řídit prvotně veřejnými rejstříky. V rejstříku ochranných známek byl jako vlastník namítané ochranné známky veden až do roku 1992 koncern Mlékárenský průmysl. Vzhledem k tomu, že právní předchůdce společnosti Pragolaktos měl odpovídající předmět podnikání (výrobu mražených smetanových krémů), mohla mít tato společnost za to, že je právním nástupcem i vzhledem k namítané ochranné známce, a to tím spíše, že přechod tohoto vlastnictví není nikde výslovně upraven. Současně není možné dovodit, že by „*závazky*“ v delimitačním protokolu ze dne 27. 11. 1990 týkajícím se majetku státního podniku Laktos Praha (které měly přejít na státní podnik Laktos), měly zahrnovat práva k ochranným známkám. S ohledem na skutečnost, že text tohoto delimitačního protokolu nedává odpověď na otázku případného přechodu namítané ochranné známky, nelze dovodit, že by bylo zjevné, že společnost Pragolaktos nepodala přihlášku v dobré víře.

[24] Vzhledem k nepříliš dostupné a nejasné dokumentaci rozdělení majetku předchozích vlastníků namítané ochranné známky, lze konstatovat, že se společnost Pragolaktos v době podání přihlášky mohla právem domnívat, že ochranná známka zanikla k datu zániku státního podniku Laktos Praha a že byla vzhledem ke svému předmětu podnikání a způsobu vzniku právním nástupcem koncernu Mlékárenský průmysl, resp. oprávněným pokračovatelem produkce mléčných výrobků, a očekávala, že se jí podaří nalézt dokumenty, které by to jasně prokazovaly. Za situace, kdy se jí dokumenty nepodařilo nalézt, nelze změnu argumentace samu o sobě pokládat za důkaz, že byla při podání přihlášky vedena nedobrou vírou či úmyslem neoprávněně využít známosti zaniklé ochranné známky ve svůj prospěch. Podání přihlášky se proto nejeví jako spekulativní krok, který by byl v rozporu s dobrými mravy či způsobil újmu jiným oprávněným subjektům. Protože nedostatek dobré víry nebyl prokázán, je nutné aplikovat zásadu ochrany vlastnických práv. Důkazní břemeno leželo v tomto případě na navrhovateli. Nebyl-li prokázán opak, je třeba vyjít z presumpce dobré víry na straně přihlašovatele.

[25] Předseda žalovaného zamítl rozklad žalobkyně rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013. Zdůraznil, že měřítkem při zjišťování nedobré víry přihlašovatele podle § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. je její zjevnost. Datum, které bylo v rejstříku vyznačeno jako okamžik zániku namítané ochranné známky, od nějž se odvíjel počátek karenční lhůty, nemuselo bez dalšího zapříčinit tvrzenou nedobrou víru přihlašovatele. Jako vlastník namítané ochranné známky byl totiž v rejstříku veden koncern Mlékárenský průmysl, který byl z obchodního rejstříku vymazán již ke dni 3. 1. 1989. Z těchto dvou údajů je tak zřejmá určitá diskrepance z hlediska možného vnímání zániku namítané ochranné známky. Přihlašovatel mohl být v době podání přihlášky ovlivněn údajem o posledním zapsaném vlastníku namítané ochranné známky. S ohledem na tehdejší výkladovou praxi

žalovaného se mohl domnívat, že pokud neexistoval žádný zápis o převodu nebo přechodu ochranné známky, k žádnému přechodu či převodu nedošlo. Tuto domněnku nelze bez dalšího vykládat ve smyslu nedobré víry, protože nesprávnost názoru o konstitutivních účincích zápisu konstatoval až Nejvyšší správní soud se značným časovým odstupem (téměř 12 let po podání přihlášky). Přihlašovatel mohl při podání přihlášky vycházet z různých variant určení počátku karenční lhůty, resp. z nejasné situace ohledně právního nástupnictví k namítané ochranné známce. Na základě skutkového stavu a možných interpretací nemůže být bez dalšího považováno za jednání v nedobré víře, pokud se přihlašovatel přiklonil k takové interpretaci karenční lhůty, která mu byla příznivější a která měla oporu i v některých předložených dokladech. V souladu s tehdejší výkladovou praxí žalovaného nejen přihlašovatel, ale i žalovaný sám dovodili, že při absenci zápisu nového vlastníka v rejstříku ochranných známek nemohla namítaná ochranná známka změnit vlastníka, a tedy nutně zanikla se zánikem koncernu Mlékárenský průmysl.

[26] Poslední v rejstříku zapsaný vlastník namítané ochranné známky koncern Mlékárenský průmysl byl orgánem hospodářského řízení celkem sedmi koncernových podniků, mezi něž patřil m. j. koncernový podnik Laktos Praha, z nějž dne 1. 1. 1989 vznikl státní podnik Laktos Praha. Podle obchodního rejstříku a rozhodnutí Ministerstva zemědělství a výživy ze dne 15. 12. 1988 ke stejnému datu přešel majetek, práva a závazky v oblasti hospodářských, pracovních a jiných právních vztahů koncernu Mlékárenský průmysl na Mlékárenský průmysl, státní podnik vědeckotechnických a obchodních služeb. Podle protokolu o předávání jednotlivých ochranných známek koncernu Mlékárenský průmysl nově zřízeným státním podnikům na uvedený podnik přešly i některé ochranné známky, nicméně namítaná ochranná známka přešla na státní podnik Laktos (správně státní podnik Laktos Praha – pozn. předsedy žalovaného). V tomto ohledu tedy zmíněný protokol koriguje informaci z výpisu z obchodního rejstříku o přechodu majetku, práv a závazků z koncernu Mlékárenský průmysl na Mlékárenský průmysl, státní podnik vědeckotechnických a obchodních služeb.

[27] Dalším vlastníkem namítané ochranné známky, ač neuvedeným v rejstříku ochranných známek, se tedy stal státní podnik Laktos Praha, který zanikl ke dni 31. 12. 1990, kdy byl rozdělen na 13 nově vzniklých státních podniků, mezi něž patřily také státní podnik Pragolaktos a státní podnik Laktos. Předseda žalovaného v tomto ohledu upřesnil, že státní podnik Laktos nebyl tzv. zbytkovým podnikem vedle dalších dvanácti nově utvořených státních podniků, jak bylo uvedeno v některých předešlých rozhodnutích či rozsudcích, ale sám byl jedním ze třinácti nově vzniklých státních podniků, jež vznikly originárně (viz odpověď Ministerstva financí ze dne 1. 7. 2010).

[28] Datum 31. 12. 1990 je z předložených důkazů posledním ověřitelným datem ve vztahu k vlastnictví namítané ochranné známky. Poté je její osud nejasný a o jejím dalším vlastníkovi a jeho právních nástupcích lze pouze vytvářet více nebo méně pravděpodobné interpretace na základě nepřímých indicií (viz čtyři varianty uvedené v rozhodnutí prvního stupně). Delimitační protokol o rozdělení státního podniku Laktos Praha ze dne 27. 11. 1990 se otázkou namítané ochranné známky nezabýval. V této souvislosti předseda žalovaného podotkl, že v průběhu soudních řízení došlo ke ztrátě originálního správního spisu a nepodařilo se rekonstruovat všechny předložené důkazy.

[29] K možným variantám předseda žalovaného uvedl, že (1) přechod namítané ochranné známky ze zaniklého státního podniku Laktos Praha na státní podnik Laktos je více než diskutabilní, neboť z rozhodnutí Ministerstva zemědělství o rozdělení státního podniku Laktos ze dne 17. 12. 1990, podle něhož „*závazky související s hospodářskou činností a personálními náležitostmi podnikového ředitelství státního podniku Laktos Praha přebírá nově vznikající státní podnik Laktos*“, nelze usuzovat na jasnou a zřetelnou vůli Ministerstva zemědělství (jako zakladatele) upravit přechod práv k namítané ochranné známce. Přechodu vlastnického práva k namítané ochranné známce na státní podnik Laktos rovněž nenasvědčuje ani vymezení jeho předmětu podnikání, který tehdy musel odpovídat výrobkům, pro něž byla namítaná ochranná známka zapsána. Všechny výše uvedené skutečnosti nasvědčují tomu, že přechod namítané ochranné známky na státní podnik Laktos se jeví jako velmi nepravděpodobný, a podle tehdejší právní úpravy jako nepřípustný.

[30] (2) Interpretaci připouštějící, že by se po státním podniku Laktos Praha stal vlastníkem namítané ochranné známky státní podnik Pragolaktos, by bylo možné opřít o identický předmět podnikání, a do určité míry i o totožné sídlo. Žádný důkaz o přechodu namítané ochranné známky na státní podnik Pragolaktos však neexistuje.

[31] (3) Podle předsedy žalovaného nebyla možná třetí varianta – zánik ochranné známky k datu 31. 12. 1990 v důsledku zániku státního podniku Laktos Praha, neboť tento státní podnik zanikl bez likvidace rozdělením [podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1990 Sb., o státním podniku]. Z dostupných důkazů však není možné s jistotou určit, na který či které nástupnické státní podniky namítaná ochranná známka přešla.

[32] Žalovaný v řízení o přihlášce neakceptoval právní nástupnictví přihlašovatele k namítané ochranné známce jako prokázané a vyzval jej k předložení smlouvy o převodu průmyslového a jiného duševního vlastnictví podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby. Přihlašovatel tuto smlouvu žalovanému předložil (v podání doručeném dne 3. 5. 1995). Vzhledem ke ztrátě originálu spisu na některém ze soudů, jehož součástí byla i tato smlouva ze dne 25. 11. 1992, nebylo možné její obsah analyzovat, a tedy ani zohlednit. S ohledem na výše uvedené však lze předpokládat, že se netýkala konkrétně namítané ochranné známky.

[33] V odpovědi Ministerstva financí ze dne 1. 7. 2010 je uvedeno m. j. následující: „*Obecně lze konstatovat, že v režimu zákona č. 92/1991 Sb.* […] *nikdy s vlastnickým právem k privatizovanému majetku a převodem na tomto majetku váznoucích práv a závazků podle § 15 citovaného zákona, nebylo převáděno také právo užívání ochranné známky.*“ Dále z tohoto důkazu vyplývá, že převod ochranných známek byl zpravidla řešen prostřednictvím samostatných smluv uzavíraných mezi privatizovaným subjektem a nabyvatelem privatizovaného majetku. Tomu ostatně nasvědčuje hodnocení předložené smlouvy ze dne 25. 11. 1992 navrhovatelem prvního výmazu, společností Černý & Černý, v jeho rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 1997. Uvedená smlouva mezi státním podnikem Pragolaktos a přihlašovatelem (t. j. Pragolaktos, a. s.) údajně „*povšechně hovoří o převodu práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, z vlastnictví k ochranným známkám* […]*, jichž je platným vlastníkem ve smyslu § 2 zákona č. 92/1991 Sb. státní podnik Pragolaktos.*“ Z vyjádření navrhovatele prvního výmazu je tedy patrné, že ve smlouvě nebyly předměty průmyslových práv přesně vymezeny.

[34] Přihlašovatel tedy sice neprokázal právní nástupnictví k namítané ochranné známce, avšak s ohledem na nepřehlednost právního osudu namítané ochranné známky a vlastnického práva k ní nelze tuto skutečnost vyhodnotit tak, že přihlašovatel při podání přihlášky napadené ochranné známky jednal v nedobré víře. Vzhledem k časové posloupnosti zanikání a vznikání podniků, resp. k předmětu podnikání přihlašovatele odpovídajícímu výrobkům zapsaným pro namítanou ochrannou známku (což v té době byla skutečnost rozhodná pro přípustnost přechodu), je třeba konstatovat, že přihlašovatel měl důvod domnívat se, že je právním nástupcem vlastníka namítané ochranné známky. V kontextu uvedeného pak nelze považovat za nedobrou víru přihlašovatele ani skutečnost, že poté, co žalovaný neuznal tvrzení o jeho právním nástupnictví, mohl se domnívat, že namítaná ochranná známka na nikoho nepřešla, a tudíž zanikla spolu se zánikem právní subjektivity posledního vlastníka vyznačeného v rejstříku ochranných známek.

[35] K poukazu navrhovatele, že státní podnik Laktos měl jako předmět činnosti zapsáno m. j. „*provedení souhrnného převodu práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví*“, přičemž takový předmět činnosti se zapisoval tzv. zbytkovým státním podnikům, aby mohlo dojít k úplnému vypořádání veškerého jejich majetku a závazků, předseda žalovaného uvedl, že s odkazem na odpověď Ministerstva financí ze dne 1. 7. 2010 lze obecně konstatovat, že při převodu privatizovaného majetku na Fond národního majetku ČR ponechal zakladatel privatizovaného subjektu (v daném případě Ministerstvo zemědělství ČR) aktiva (mezi něž m. j. spadají i práva k ochranným známkám) na tzv. zbytkovém státním podniku. Jejich následný převod byl řešen na základě samostatných smluv mezi privatizovaným subjektem a nabyvatelem privatizovaného subjektu. S přihlédnutím k uvedenému a k rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 9. 1993 o převedení části majetku státního podniku Laktos na Fond národního majetku ČR, k Dokladu o projednání způsobu převodu průmyslového a jiného duševního vlastnictví ze dne 17. 6. 1993 a k privatizačnímu projektu státního podniku Laktos však nelze tvrdit, že státní podnik Laktos byl tzv. zbytkovým státním podnikem, co se týče práv k namítané ochranné známce. Z týchž důkazů plyne, že státní podnik Laktos byl zbytkový státním podnikem (co se týče ochranných známek) pouze ve vztahu k přihláškám ochranných známek č. 178278 (zn. sp. O-69892), č. 178279 (zn. sp. O-69893) a č. 173206 (zn. sp. O-63992) - všechny ve znění „Laktos“. Nebylo tedy prokázáno, že by se navrhovatelem uvedený předmět činnosti státního podniku Laktos týkal namítané ochranné známky.

[36] K tvrzení navrhovatele, že přihlašovatel uvedl žalovaného v omyl v souvislosti s datem uplynutí karenční lhůty, předseda žalovaného zdůraznil, že rejstřík ochranných známek obsahoval v době podání napadené přihlášky nejednoznačné údaje. Nadto, na rejstříkové kartě namítané ochranné známky bylo datum zániku „23. 4. 1992“ dopsáno ručně, není přitom zřejmé, kdy bylo toto datum do rejstříkové karty vepsáno. Není vyloučeno, že v době podání přihlášky napadené ochranné známky nebylo v rejstříkové kartě namítané ochranné známky vyznačeno žádné datum. Výpis z rejstříku ke dni 17. 6. 1994 (přiložený k vyjádření společnosti Pragolaktos doručenému žalovanému dne 10. 5. 1996) neobsahuje konkrétní datum zániku namítané ochranné známky, pouze údaj, že známka je zaniklá. Tento výpis představuje časově nejbližší (ve vztahu k datu podání přihlášky napadené ochranné známky) hodnověrný zdroj informací o namítané ochranné známce v rejstříku. Pomine-li odvolací orgán ručně dopsané datum v rejstříkové kartě, objevuje se datum 23. 4. 1992 prokazatelně (s ohledem na důkazy obsažené ve spise) jako

datum zániku namítané ochranné známky v rejstříku ochranných známek až dne 23. 11. 1995 (viz výpis z rejstříku ke dni 23. 11. 1995). Předseda žalovaného v této souvislosti poznamenal, že provedl rovněž šetření ve Věstnících Úřadu vydaných v letech 1988 až 1995, avšak nenalezl zde žádný údaj, který by se týkal namítané ochranné známky nebo jejího zániku.

[37] Vzhledem k možné nejednoznačnosti údajů obsažených v rejstříku ochranných známek v době podání přihlášky napadené ochranné známky (datum jejího zániku v. poslední zaznamenaný vlastník namítané ochranné známky), jakož i k absenci jakýchkoli údajů ve Věstníku, a s poukazem na tehdejší výkladovou praxi žalovaného, která přiznávala konstitutivní účinky zápisu do rejstříku ochranných známek nejen převodu, ale i přechodu vlastnictví ochranné známky, nelze považovat argumentaci přihlašovatele ohledně běhu karenční lhůty za jednání, kterým by přihlašovatel úmyslně uvedl žalovaného v omyl.

[38] Předseda žalovaného nepřisvědčil ani tvrzení navrhovatele, že správní orgán prvního stupně zpochybnil předchozí rozhodnutí žalovaného i soudů závěrem, že po zániku posledního nepochybného vlastníka namítané ochranné známky (státního podniku Laktos Praha) ke dni 31. 12. 1990 je existence této ochranné známky značně nejistá. Závěr správního orgánu prvního stupně vyplývá z důkazů založených ve správním spisu (byť je spis neúplný). Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 12. 1990 a delimitačního protokolu ze dne 27. 11. 1990 není seznatelné, na který z nástupnických státních podniků přešla práva k namítané ochranné známce. Rovněž se předseda žalovaného nemůže ztotožnit s tvrzením navrhovatele, že v případě státního podniku Laktos (jako potenciálního nabyvatele namítané ochranné známky) byla splněna podmínka pro její přechod v režimu § 16 odst. 5 zákona č. 174/1988 Sb. Předseda žalovaného zdůraznil, že předmětem tohoto řízení je zkoumání možné nedobré víry přihlašovatele, nikoliv skutečného právního nástupnictví vlastníka namítané ochranné známky, které z dostupných důkazů nelze zjistit. Podstatné tedy je, zda přihlašovatel měl důvody se domnívat, že je právním nástupcem, a nikoliv, zda státní podnik Laktos byl skutečným právním nástupcem.

[39] Skutečnosti týkající se přechodu práv k namítané ochranné známce ze státního podniku Laktos Praha na státní podnik Laktos přitom mohly být stěžejní pro utvoření názoru přihlašovatele, že předmětnou přihlášku podává oprávněně, jakožto právní nástupce koncernu Mlékárenský průmysl, resp. státního podniku Laktos Praha. Uvedené skutečnosti rovněž mohly mít dopad na vnímání přihlašovatele ohledně počátku a konce karenční lhůty.

[40] Závazek zkoumat přechod práv k namítané ochranné známce, jež je podle mínění předsedy žalovaného jedním z podstatných faktorů při zkoumání existence údajné nedobré víry přihlašovatele napadené ochranné známky v době podání její přihlášky, ostatně vyplýval i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001 – 65, který v odst. 44 a 45 zavázal žalovaného, aby se zabýval „*otázkou splnění hmotně-právní podmínky přechodu namítané ochranné známky obsažené v § 16 odst. 4 zákona č. 174/1988 Sb., na kterou odkazuje § 16 odst. 5 téhož zákona.*“

[41] Žalobkyně vyslovila pochyby též o tom, že by přihlašovatel jako údajný právní nástupce nevěděl nebo neměl přehled o rozsahu svého vlastního majetku, neboť vše probíhalo v režimu tzv. privatizačních projektů pod státním dozorem a k faktickému převzetí a předání majetku docházelo po souhlasu státu, resp. Fondu národního majetku. Pokud by součástí privatizovaného majetku byla i práva k namítané ochranné známce, zcela jistě by podle žalobkyně byla součástí privatizačních dokumentů (viz privatizační projekt státního podniku Pragolaktos, vydaný v říjnu 1991). K tomu předseda žalovaného dodal, že v poukázaném privatizačním projektu sice není namítaná ochranná známka konkrétně vymezena, avšak na str. 11 se nachází kapitola 16 nazvaná „*Způsob převodu práv průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví*“, kde je konstatováno, že „*tato práva jsou jako součást podnikového know-how předmětem privatizace podle tohoto projektu a není účelné je od podniku oddělovat*“. Z uvedeného je patrné, že tato obecně formulovaná věta může zahrnovat i namítanou ochrannou známku. Ostatně skutečnost, že při zpracování privatizačních projektů obsahujících údaje o obrovském množství majetkových položek privatizovaných subjektů dohlížel stát prostřednictvím svých orgánů, ještě nevylučuje možnost pochybení nebo omylu těchto orgánů v případě jednotlivostí.

[42] Předseda žalovaného uzavřel, že ze skutečností, které vyšly najevo v průběhu řízení, nelze mít za prokázané, že by přihlašovatel podal přihlášku napadené ochranné známky v nedobré víře. Nebyly tak splněny podmínky, s nimiž § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. spojuje možnost prohlásit ochrannou známku za neplatnou. Proto je nutno v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 – 195, vycházet z presumpce dobré víry přihlašovatele v době podání přihlášky napadené ochranné známky, neboť opačný princip by byl v rozporu s principem právní jistoty.

II. Napadený rozsudek městského soudu

[43] Žalobkyně napadla rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 7. 2013 žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Z důkazů založených ve správním spisu podle soudu vyplynulo, že majitel namítané ochranné známky koncern Mlékárenský průmysl zanikl dnem 31. 12. 1988. Ochranné známky, které vlastnil, byly předány nově zřízeným státním podnikům, přičemž namítaná ochranná známka byla předána státnímu podniku Laktos Praha. Po zániku tohoto státního podniku však práva k jeho ochranným známkám nepřešla, ani nebyla převedena na další subjekt, zanikla proto dnem zániku právní subjektivity státního podniku Laktos Praha, tedy dnem 31. 12. 1990. Tím zanikla i namítaná ochranná známka č. 150994. Zápisem napadené ochranné známky nedošlo k porušení § 5 zákona č. 174/1988 Sb., neboť v době podání přihlášky (3. 11. 1993) již namítaná ochranná známka neexistovala více než dva a půl roku.

[44] Městský soud nepřisvědčil námitce, že přihlašovatel nemohl být univerzálním právním nástupcem žádného státního podniku, tedy ani dřívějšího majitele ochranné známky, neboť tu mohl získat pouze smluvně, což se nestalo. Podle soudu je však nepochybné, že přihlašovatel (Pragolaktos, a. s.) vznikl na základě privatizačního projektu státního podniku Pragolaktos, je tedy právním nástupcem státního podniku Pragolaktos, který byl jedním z právních nástupců podniku Laktos Praha – posledního známého

majitele namítané ochranné známky. Při rozdělení státního podniku Laktos Praha zůstaly nehmotné statky (tj. průmyslové a jiné duševní vlastnictví) opomenuty, delimitační protokol ze dne 27. 11. 1990 se soustředil pouze na hmotný majetek. Z těchto skutečností plyne, že přihlašovatel byl sice právním nástupcem posledních majitelů namítané ochranné známky, nebyl však právnickou osobou, pro kterou byla ochranná známka zapsána v době zániku práva k ní.

[45] Namítaná ochranná známka tedy nezanikla až ke dni 23. 4. 1992 podle neopravených záznamů v rejstříku ochranných známek. Přihláška napadené ochranné známky podaná dne 3. 11. 1993, byla podána až po uplynutí karenční lhůty. Námitka žalobkyně, že přihlašovatel nemohl být v dobré víře, neboť ignoroval karenční lhůtu, je proto nedůvodná.

[46] Předchozí rozhodnutí žalovaného zrušená rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001 – 65 a nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 byla vydána na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovanému se následně po doplnění dokazování podařilo doložit, že namítaná ochranná známka zanikla dříve než dne 23. 4. 1992. Teprve nyní napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 1. 7. 2013 se podařilo řádně naplnit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a potvrdit tak, že při zápisu napadené ochranné známky nedošlo k pochybení.

[47] Ústavní soud zavázal žalovaného, aby se zabýval otázkou, zda byla přihláška podána v dobré víře ve smyslu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Původní tvrzení přihlašovatele, že je právním nástupcem majitele namítané ochranné známky, se nepodařilo prokázat. V tomto jeho tvrzení však nelze spatřovat zlou víru, neboť se mohl domnívat, že byl právním nástupcem, nejen pokud šlo o hmotný majetek, ale i ve vztahu k právu k namítané ochranné známce. K jeho prospěchu svědčí, že svou původní argumentaci opustil v průběhu řízení o zápis napadené ochranné známky, neboť z rejstříkových údajů zjistil, že namítaná ochranná známka zanikla zánikem právní subjektivity jejího majitele. Závěr o zániku namítané ochranné známky spolu se zánikem státního podniku Laktos Praha vyplývá přímo ze zákona a nebylo k němu třeba úředního výroku.

[48] Soud nepřisvědčil ani námitce, podle které o zlé víře přihlašovatele měla svědčit skutečnost, že ručil napadenou ochrannou známkou za mnohamilionový bankovní úvěr. Přihlašovatel podal žádost o zápis zástavního práva k této ochranné známce dne 3. 11. 1999, tedy až šest let po podání přihlášky ochranné známky. Podle zákona i ustálené judikatury je přitom třeba posuzovat dobrou víru k okamžiku podání přihlášky. Přihlašovatel pokračoval v sídle svého předchůdce ve výrobě mražených smetanových krémů, pro něž se vžilo označení „*polárka*“, měl tedy zájem na tom, aby jeho výrobky byly takto nadále označovány. Žalovaný zapsal napadenou ochrannou známku do rejstříku, protože podle tehdejších zjištění k datu podání přihlášky již karenční lhůta neběžela (nebylo zjištěno, že by namítaná ochranná známka přešla na některý z nástupnických podniků nebo byla převedena na třetí osobu).

[49] Zlá víra ve smyslu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. musí být „*zjevná*“. To znamená, že nepoctivý úmysl přihlašovatele musí být patrný na první pohled. Byť přihlašovatel neprokázal právní nástupnictví k namítané ochranné známce, tuto

skutečnost nebylo podle žalovaného možné vyhodnotit jako nedostatek dobré víry s ohledem na nepřehlednost osudu namítané ochranné známky. Vzhledem k časové posloupnosti zanikání a vznikání podniků v letech 1989 a 1990 a vzhledem k předmětu podnikání přihlašovatele odpovídajícímu výrobkům, pro něž byla namítaná ochranná známka zapsána, měl přihlašovatel důvod se domnívat, že je právním nástupcem majitele namítané ochranné známky. Podle městského soudu žalovaný shromáždil dostatek dokladů, které pro uvedený závěr svědčí.

[50] Městský soud nesouhlasil s námitkou, že žalovaný nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001 – 65 a nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09. Ústavní soud nevyslovil závazný právní názor, že napadená ochranná známka nebyla podána v dobré víře, ale zavázal žalovaného, aby se touto otázkou zabýval. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 A 15/2001 – 65 dospěl k závěru, že žalovaný nesprávně posoudil zánik namítané ochranné známky a zavázal jej, aby se zabýval splněním podmínky přechodu ochranné známky podle § 16 odst. 4 a 5 zákona č. 174/1988 Sb. Žalobkyně tvrdila, že namítaná ochranná známka přešla po zániku státního podniku Laktos Praha na státní podnik Laktos a zanikla až uplynutím doby platnosti známky, žádný důkaz o tomto přechodu však nenabídla ani ve známkoprávním řízení, ani v řízení před soudem. Úvaha žalovaného, že namítaná ochranná známka zanikla zánikem jejího majitele nejpozději k 31. 12. 1990 je podle městského soudu logická a plně odpovídá tehdy platným právním předpisům. Žalovaný posoudil v souladu s pokynem Ústavního soudu dobrou víru přihlašovatele jak při podání přihlášky napadené ochranné známky, tak i ohledně právního nástupnictví práv k namítané ochranné známce, a to v rozsahu předvídaném v § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Městský soud souhlasil s žalovaným, že nepoctivý úmysl přihlašovatele zjištěn nebyl.

[51] *Obiter dictum* se městský soud vyjádřil k námitce, v níž žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného o obsoletnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001 – 65. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 25. 3. 2004 u městského soudu žalobu vedenou pod sp. zn. 9 Ca 72/2004, přičemž v tomto řízení byla zastoupena JUDr. Janem Součkem, který je jejím zástupcem i v nyní projednávané věci. Členkou senátu, který vydal dne 24. 8. 2005 rozsudek č. j. 6 A 15/2001 – 65, byla mimo jiné JUDr. Marie Součková, manželka JUDr. Jana Součka. Námitka vztahující se k rozsudku č. j. 6 A 15/2001 – 65 byl podle městského soudu neodůvodněná nejen proto, že citovaný rozsudek byl překonán nálezem sp. zn. IV. ÚS 298/09, ale také proto, že s ohledem na osobní vazby mezi členkou senátu Nejvyššího správního soudu a zástupcem žalobkyně v době jeho rozhodování by byl takový postup *contra bonos mores*.

III. Obsah kasační stížnosti

[52] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[53] Městský soud podle jejího názoru opomněl, že podle odstavce 28 nálezu sp. zn. IV. ÚS 298/09 je v posuzované věci rozhodující, „*za jakých podmínek a s jakou argumentací podávala společnost Pragolaktos, a. s., přihlášku*“. Přehlíží tak, že společnost Pragolaktos podala přihlášku napadené ochranné známky v roce 1993, přestože dosavadní

ochranná známka „Polárka“ byla v rejstříku vyznačena jako zaniklá teprve v roce 1992. Společnost Pragolaktos tedy podala přihlášku *contra tabulas* ještě v době dvouleté časové ochrany pro jiný subjekt.

[54] Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 17. 11. 1999, sp. zn. 22 Cdo 837/98, korigoval striktní odmítání možnosti dobré víry při jednání v rozporu s veřejným zápisem a upozornil, že byť je to výjimečné, nemusí ještě samotné jednání v rozporu s veřejným zápisem absolutně a vždy vylučovat dobrou víru. Dodal, že i za platnosti obecného zákoníku občanského se připouštělo i vydržení práv k nemovitostem *contra tabulas*. Oproti tomu žalované správní rozhodnutí a shodně i napadený rozsudek však tuto zásadní skutečnost při posuzování dobré víry zcela opomíjí.

[55] V nyní posuzované věci byly podány dvě přihlášky ochranné známky „Polárka“, z nichž jedna byla podávána ve víře ve správnost údajů veřejného seznamu ochranných známek vedeného žalovaným, zatímco přihláška společnosti Pragolaktos v rozporu s ním. Napadený rozsudek však tuto skutečnost opomněl a svým závěrem, že je třeba obecně vycházet z dobré víry přihlašovatele (tedy zde i toho, který jednal *contra tabulas*) ji naopak naprosto negoval. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zakotvil v § 7 předpoklad dobré víry jako novum našeho právního řádu. Důvodová zpráva k tomuto paragrafu také výslovně zdůrazňuje, že mimo Slovenské republiky jsme byli poslední evropskou zemí, jejíž právo dosud neznalo předpoklad jednání v dobré víře. Ostatně i dosavadní judikatura o nutnosti skutkového tvrzení a důkazního břemene dobré víry toho, kdo ji uplatňuje, dokládá, že před 1. 1. 2014 nejenže nebyla dobrá víra zakotvena, ale v žádném případě se ani nepředpokládala. Už proto je zcela nesprávné východisko napadeného rozsudku o obecném předpokladu dobré víry přihlašovatele, navíc jednajícího v té době v rozporu s veřejným rejstříkem ochranných známek. Je logické, že se takový závěr dostává též do nesouladu s již učiněnými závěry Ústavního soudu v předchozím řízení.

[56] Opakované zpětné a od dřívějších závěrů opět odchylné nalézání toho „*pravého tehdejšího právního stavu*“ před čtvrt stoletím nejenže nemůže být spolehlivé, ale je i nepodstatné pro účel vymezený nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/2009, tedy pro posouzení tehdejší subjektivní stránky přihlašovatele. Ústavní soud v odstavci 28. jednoznačně uzavřel: „*Stručně shrnuto, společnost Pragolaktos, a.s. (nyní ALIMPEX FOOD, a.s.) podala přihlášku ochranné známky ‚POLÁRKA‘ č. 187 158, přičemž svoji prioritu odvozovala od právního nástupnictví. Poté, co se jí toto nepodařilo prokázat, odvodila prioritu od vypršení lhůt ochrany.*“ Jedině pokud by byl překvapivě zjištěn nový a zásadní důkaz, spolehlivě vyvracející tento skutkový závěr Ústavního soudu ČR, mohlo by být takové skutkové zjištění (jímž ale není pouhé jiné hodnocení již tehdy známých důkazů) významné při plnění závěrečného pokynu Ústavního soudu k vyhodnocení, „*za jakých podmínek a s jakou argumentací podávala společnost Pragolaktos, a.s. přihlášku*.“

[57] Nemožnost s odstupem čtvrt století zpětně spolehlivě posoudit natolik specifické otázky z dob všestranně jiného právního stavu, s již neúplnými a omezenými důkazy z té doby, včetně ztráty správního spisu žalovaného a jen neúplné jeho rekonstrukce tak, aby rozhodně vyvracely zákonný předpoklad správnosti tehdejší veřejné evidence, je dána právě tímto velkým časovým odstupem. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006 konstatoval: „*Z předložených dokladů dále vyplývá, že ta práva příp. povinnosti, která nepřipadla v rámci delimitačního protokolu některému z 12-ti nových subjektů zůstala ve*

vlastnictví Laktos Praha, s. p. To se mj. týkalo i práv k ochranným známkám, vč. namítané ochranné známky. Dne 31. 1. 1994 došlo k zániku Laktos Praha, s. p. bez právního nástupce, aniž tento subjekt využil práva na obnovu zápisu uvedené ochranné známky.“ S tímto závěrem jako zcela správným se plně ztotožnil i městský soud v rozsudku č. j. 9 Ca 80/2006 – 65.

[58] Český právní řád svým obecným tříletým promlčením dává najevo, že jen dobu pouhých několika let považuje za období takové spolehlivosti důkazů, ve které je ochoten uplatněným právům poskytnout ochranu autoritou státní moci. Čím větší je časový odstup od posuzovaných událostí, tím je možné činit závěry jen se stále menším stupněm spolehlivosti a správnosti. A to je pro vyvrácení domněnky správnosti tehdejší veřejné evidence zcela nepostačující.

[59] Důkazem toho, jak je až ošidně snadné činit mylné závěry i po pouhé poloviční době z takového časového odstupu, a proto často jen rozporné se skutečností, jsou úvahy napadeného rozsudku o dobrých mravech bývalé soudkyně Nejvyššího správního soudu JUDr. Součkové. V řízeních o dvou prvních žalobách byla stěžovatelka zastoupena advokátkou JUDr. Houskovou. Jedno z těchto řízení skončilo rozsudkem č. j. 6 A 15/2001 – 65, na němž se podílela i JUDr. Součková, druhé řízení bylo rozhodováno jiným senátem Nejvyššího správního soudu. JUDr. Housková z důvodu svého zhoršujícího se zdravotního stavu požádala stěžovatelku, aby si našla jiného zástupce. V prvních letech po nabytí účinnosti soudního řádu správního byl počet zástupců ochotných zastupovat v tomto novém typu řízení omezený. Nakonec zastoupení převzal JUDr. Souček s výhradou, že se bude jednat pouze o procesní zastoupení, proto také stěžovatelka měla vždy i svého patentového zástupce a též další advokáty. Ostatně skutečnost omezeného počtu zástupců pro danou problematiku lze ilustrovat tím, že nynějším i dřívějším zástupcem osoby zúčastněné na řízení je JUDr. Kupka, který byl dříve u žalovaného ředitelem Odboru legislativně právního a sporných řízení.

[60] JUDr. Souček skutečně podal dne 25. 3. 2004 v zastoupení stěžovatelky žalobu k městskému soudu proti jinému rozhodnutí žalovaného. V tu dobu však Nejvyšší správní soud již přes půl roku spory týkající se ochranných známek neprojednával, neboť odmítal svou věcnou příslušnost. Podle stěžovatelky je tak vyloučena objektivní i subjektivní možnost podjatosti JUDr. Součkové. Skutečnost, že JUDr. Souček podal správní žalobu čtyři měsíce před tím, než zvláštní senát tyto spory vrátil do správního soudnictví, dokládá vzájemnou neinformovanost mezi manžely Součkovými. Po podání kasační stížnosti JUDr. Součkem v roce 2007 stěžovatelka ihned obdržela sdělení předsedy senátu, že členka senátu JUDr. Součková vyslovila svoji podjatost, a proto ji nahradí jiný soudce.

[61] Dále stěžovatelka namítla, že napadený rozsudek, ani žalované rozhodnutí se nezabývají tím podstatným, co ukládá nález sp. zn. IV. ÚS 298/2009, tedy posouzením dobré víry v době podání přihlášky, ale činí nové a od závěrů předchozích jak správních, tak i soudních rozhodnutí (včetně citovaného nálezu Ústavního soudu) odchylné právní závěry. Činí tak nejen na základě již dříve známých důkazů, ale dokonce nyní už i neúplných důkazů. Po ztrátě správního spisu žalovaného a jeho jen neúplné rekonstrukci (viz upozornění Ústavního soudu v jeho nálezu) nemá už nové hodnocení ani místo. Proto právě buď existence či naopak absence dobré víry přihlašovatele jedině v době podání přihlášky o tom, zda je skutečně právním nástupcem vlastníka této ochranné známky,

měla být základem nového rozhodnutí. Jen v případě právního nástupnictví by potom nerespektování trvající karenční lhůty na této známce mohlo být odůvodnitelné. Z tohoto základního a určujícího hlediska pro další řízení však napadené rozhodnutí nevychází.

[62] Podle stěžovatelky vyvracejí dobrou víru přihlašovatele následující námitky: (a) přihlašovatel podal přihlášku bez dalšího v roce 1993, kdy byl u ochranné známky „Polárka“ ve veřejné evidenci vyznačen údaj o ochraně pro jiný subjekt až do roku 1994, (b) jakmile byl přihlašovatel žalovaným vyzván k objasnění, tvrdil a následně se i neúspěšně pokoušel listinami doložit zákonem vyloučené právní nástupnictví duševního vlastnictví po státním podniku, (c) omyl přihlašovatele v rozsahu majetku nebyl možný, neboť se jednalo v rozhodné době o nedávno založenou společnost, mající k dispozici jen jeden rok starý seznam veškerých svých aktiv ve své zakladatelské listině, (d) přihlašovatel byl společností se základním jměním 498 mil. Kč, vybavenou vším odborným zázemím, (e) přesto i v tak velkém majetku by účetně či evidenčně podchycené aktivum předmětné ochranné známky muselo být okamžitě znát již tehdy v milionových hodnotách, když podle znaleckého odhadu objednaného touto společností o 5 let později v roce 1998 činila hodnota 104 mil. Kč, (f) jako společnost založená Fondem národního majetku ČR podle § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb. vkladem tohoto zakladatele nemohl mít přihlašovatel podle § 11 odst. 6 tohoto zákona do zakládaného podniku vložena žádná práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, neboť ta se dala podle § 16 převést jen smluvně přímo mezi zanikajícím státním podnikem a společností.

[63] Rozhodnutí předsedy žalovaného, ani napadený rozsudek neřešily znaky dobré víry v době podání přihlášky, nerespektovaly tak vázanost zrušujícím nálezem Ústavního soudu. Naopak po letech probíhajícího řízení, ztrátě správního spisu, a tím i časovým odstupem daným oslabením možností dokazování provádí zjišťování a přehodnocování již dříve z daleko spolehlivějších podkladů zjištěného skutkového stavu, který nikdo nenapadal a který ani nebyl předmětem výhrad Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu. Vyhledávání možnosti dobré víry k argumentacím, které přihlašovatel neuplatnil v době podání přihlášky, ale až později, je v rozporu s pokynem nálezu sp. zn. IV. ÚS 298/2009. Stěžovatelka byla přesvědčena, že napadeným rozsudkem byla poškozena její práva, neboť i městský soud věc projednával z hlediska „*co vše by si byl mohl PRAGOLAKTOS, a.s. myslet* “, což však není subjektivní stránka přihlašovatele.

IV. Vyjádření žalovaného

[64] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že žalobkyně napadla ochrannou známku zapsanou pro společnost Pragolaktos původně s argumentem rozporu s § 5 zákona č. 174/1988 Sb., tedy z důvodu podání přihlášky v karenční lhůtě. Přijetím zákona č. 441/2003 Sb. zákonodárce uzákonil stav, že známky, zapsané podle předchozích právních úprav, které splňují hmotně právní podmínky zápisné způsobilosti, zůstávají v platnosti; toto pravidlo se však netýká známek, které by (zjevně) nebyly podány v dobré víře. Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 298/09 zdůraznil, že nemohou být chráněná práva, pokud byla získána nekorektně, a zavázal proto žalovaného posoudit, zda společnost Pragolaktos podala přihlášku v dobré víře. Žalovaný přitom nemohl překročit pravomoc vymezenou v § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Na okraj je třeba také uvést, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 6 A 15/2001 – 65 zavázal žalovaného, aby

zkoumal, zda žalobkyní (tj. stěžovatelkou v nyní posuzované věci) tvrzený vlastník namítané ochranné známky mohl být jejím vlastníkem, pokud nevyráběl výrobky – mražené smetanové krémy – pro něž byla známka zapsána.

[65] K námitce, v níž stěžovatelka polemizovala s možností úplně zjistit skutkový a psychologický postoj přihlašovatele napadené ochranné známky ke skutečnostem odehrávajícím se v době podání přihlášky, žalovaný odkázal na své povinnosti podle § 2 a § 3 správního řádu. Žalovaný setrval na stanovisku, že s ohledem na nepřehlednost právního osudu namítané ochranné známky a vlastnického práva k ní, nelze jednání přihlašovatele vyhodnotit jako jednání v nedobré víře. Přihlašovatel měl důvod se domnívat, že je právním nástupcem vlastníka namítané ochranné známky. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že nerespektoval předchozí rozhodnutí, neboť ta mu uložila, aby ověřil naplnění všech důvodů k poskytnutí či odmítnutí ochrany, včetně toho, zda přihláška byla, ve světle všech zjištění, podána v dobré víře. Ústavní soud nevyslovil závazný právní názor, že přihláška napadené ochranné známky byla podána v nedobré víře, pouze deklaroval, že se žalovaný touto otázkou nezabýval.

[66] Jakkoliv stěžovatelka tvrdí, že namítaná ochranná známka přešla po zániku státního podniku Laktos Praha na státní podnik Laktos a zanikla až uplynutím doby platnosti známky, žádný důkaz tohoto přechodu nenabídla. Bylo by v rozporu s právem na spravedlivý proces, pokud by rozhodující orgán přihlédl jen k tvrzením jednoho účastníka (stěžovatelky) a naopak nepřihlédl k objektivním okolnostem, které ve správním řízení vyplynuly.

[67] Stěžovatelka nesprávně tvrdí, že žalovaný byl nálezem Ústavního soudu zavázán posoudit dobrou víru přihlašovatele ohledně právního nástupnictví ve vlastnictví ochranné známky. Ústavní soud zavázal žalovaného ke zkoumání v rozsahu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., tj. zda je zjevné, že přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře. Žalovaný nezjistil nepoctivý úmysl, jímž by bylo motivováno podání přihlášky napadené ochranné známky.

V. Replika stěžovatelky

[68] Žalovaný podle stěžovatelky argumentoval ve svém vyjádření způsobem, který dokládá nesplnění pokynu Ústavního soudu. Ústavní soud uložil žalovanému zjistit dobrou víru společnosti Pragolaktos při podání přihlášky, nikoliv to, jak reagovala poté, když se žalovaný nenechal zmýlit přihláškou v rozporu se stavem veřejné evidence u této ochranné známky. I poté se znovu společnost Pragolaktos pokoušela obejít zákonnou ochranu nesmyslným tvrzením svého právního nástupnictví jako soukromé společnosti po státním podniku, navíc u duševního vlastnictví, které bylo dokonce jediným aktivem, přímo nevložitelným do akciové společnosti Fondem národního majetku ČR ve velké privatizaci, ve které společnost Pragolaktos nedlouho předtím vznikla. Podle stěžovatelky byl pro posouzení dobré víry přihlašovatele zásadní stav veřejné evidence ochranných známek, který společnost Pragolaktos nejprve ignorovala a poté se jej snažila obejít.

[69] Argument o nepřehlednosti právního osudu namítané ochranné známky jakožto možného omluvitelného důvodu omylu přihlašovatele je nepřijatelný právě pro existenci

veřejné evidence ochranných známek. Navíc to také odporuje i pravidlu soukromého práva o předpokladu obvyklé vědomosti osob přiměřeně jejich postavení. Přihlašovatel tehdy jako pouze 1 rok starý podnik disponoval aktuálním soupisem veškerého svého jmění 498 milionů Kč i s jeho položkovým oceněním (bez kterého by nemohl vydat ani vlastní akcie) coby vkladu do zakládaného podniku Fondem národního majetku ČR. Přiměřená a povinná odbornost takto velkého podniku nepřipouští akceptovat jako *„dobrověrný omyl“* tvrzené univerzální právní nástupnictví soukromého podniku po podniku státním. Tím spíše u duševního vlastnictví, které bylo zákonem dokonce výslovně z této privatizace přes Fond národního majetku ČR vyňato.

[70] Žalovaným rozhodnutím učiněná překvapivá změna závěru o zániku namítané ochranné známky dříve než v roce 1994 (přestože byl tento závěr jako správný opakovaně potvrzen i ve správním soudnictví) už nyní nemá pro rozhodování význam, neboť společnost Pragolaktos v roce 1993 přihlášku s tímto argumentem nepodávala. Proto je takový závěr pro posouzení dobré víry zcela nepodstatný. Závěr o zániku namítané ochranné známky v roce 1994 přitom přijal sám žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006.

[71] Pokud byla v roce 2012 zjištěna neúplnost správního spisu (chybějící položka 3 a části položek 5 a 6), jednalo se o dokumenty předložené společností Pragolaktos. Ta jimi dokládala své údajné nástupnictví a stěžovatelka je pouze následně a samozřejmě úspěšně vyvracela. Je také pravdou, že právě tyto položky se po rozhodnutí Ústavního soudu staly pro věc významnými. S ohledem na časový odstup a neúplnost podkladů není možné spolehlivě vyvrátit zákonný předpoklad správnosti tehdejší veřejné evidence. V rozsahu vymezeném nálezem sp. zn. IV. ÚS 298/09 by měly význam jedině skutečnosti, které by významně vyvracely Ústavním soudem učiněný závěr, podle kterého *„společnost Pragolaktos, a.s. (nyní ALIMPEX FOOD, a.s.) podala přihlášku ochranné známky ‚POLÁRKA‘ č. 187 158, přičemž svoji prioritu odvozovala od právního nástupnictví.“* Společnost Pragolaktos podala v roce 1993 přihlášku napadené ochranné známky v situaci, kdy podle veřejné evidence ochranných známek tak mohl až do roku 1994 učinit jedině právní nástupce původního vlastníka. Přitom při podání přihlášky nepřiložila žádný doklad svého později tvrzeného nástupnictví. Teprve když své nástupnictví neprokázala, začala namítat nesprávnost stavu zápisu v evidenci ochranných známek. Pro subjektivní stránku by podle stěžovatelky mohla mít význam jen vědomost o nesprávnosti veřejného seznamu, tvrzená a dokládaná již jako důvod přihlášky.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[72] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[73] Kasační stížnost není důvodná.

[74] Nejvyšší správní soud si je vědom délky řízení způsobené shora popsanými pochybeními správních orgánů a soudů a s tím spojeného časového odstupu, který hraje roli i pro možnost posouzení rozhodných skutkových okolností. Zároveň ovšem nelze učinit zjednodušený závěr, podle kterého by pochybení orgánů veřejné moci mělo vést bez dalšího k vyhovění návrhu účastníka řízení. V posuzované věci se totiž střetávají práva

dvou subjektů, které jsou od veřejné moci odlišné a jejichž zájmy jsou protichůdné – stěžovatelky (navrhovatelky), která se domáhá prohlášení ochranné známky č. 187158 za neplatnou, a vlastníka této ochranné známky (osoby zúčastněné na řízení, dříve společnosti Pragolaktos). I přes neúplnost podkladů a časový odstup je proto třeba náležitě dbát na co možná nejspolehlivější objasnění skutkového stavu, zejm. na dodržení zásad obsažených v § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu.

[75] Stěžovatelka proto nedůvodně vytýká žalovanému, že přehodnotil skutkový stav, k němuž dospěl v dřívějších fázích řízení. Po zrušujícím nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 a následném rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 12. 2010 se věc vrátila do fáze řízení u správního orgánu prvního stupně. Ten se pokusil rekonstruovat chybějící podklady a doplnil dokazování informacemi, které si vyžádal od Ministerstva zemědělství a Ministerstva financí. Takový postup nebyl v rozporu s pokyny uloženými zrušujícím nálezem sp. zn. IV. ÚS 298/09, neboť Ústavní soud nedal a ani nemohl dát (jak bude níže podrobněji rozebráno) závazný pokyn ohledně skutkového stavu.

[76] V předchozích rozhodnutích se žalovaný podrobně a dostatečně nezabýval skutkovými okolnostmi vztahujícími se k právnímu osudu namítané ochranné známky č. 150994 po zániku původního vlastníka koncernu Mlékárenský průmysl, což bylo částečně dáno důvody, pro které zamítl návrh stěžovatelky na výmaz napadené ochranné známky, resp. její rozklady.

[77] V původním řízení (viz výše část *I.3*) vyšel žalovaný (v rozhodnutí prvního i druhého stupně) z předpokladu, že zápis přechodu ochranné známky do rejstříku je konstitutivní, proto uzavřel, že pokud byl v rejstříku ochranných známek zapsán jako vlastník namítané ochranné známky koncern Mlékárenský průmysl, který zanikl ke dni 3. 1. 1989, zaniklo k témuž datu také právo k jeho ochranné známce. Z tohoto důvodu žalovaný po dalším osudu namítané ochranné známky po 3. 1. 1989 nepátral.

[78] V dalším řízení (po zrušujícím rozsudku č. j. 6 A 15/2001 – 65, viz výše část *I.4*) předseda žalovaného v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006 uzavřel, že namítaná ochranná známka byla převedena z koncernu Mlékárenský průmysl delimitačním protokolem na státní podnik Laktos Praha a po jeho rozdělení ke dni 31. 12. 1990 tomuto podniku zůstala. Uvedený závěr opřel o argument, podle kterého „*z předložených dokladů dále vyplývá, že ta práva, příp. povinnosti, která nepřipadla v rámci delimitačního protokolu některému z 12-ti nových subjektů, zůstala ve vlastnictví Laktos Praha, s. p. To se mj. týkalo i práv k ochranným známkám, vč. namítané ochranné známky*“. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 12. 1990, ani delimitačního protokolu ze dne 27. 11. 1990, které předseda žalovaného zmínil v rámci daného odůvodnění jako podklady svého rozhodnutí, však takový závěr výslovně nevyplývá a předseda žalovaného v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006 nevysvětlil, na základě jakých úvah jej dovodil. Nadto, předseda žalovaného tehdy mylně předpokládal, že státní podnik Laktos Praha zůstal po oddělení 12 nově vzniklých subjektů zachován. Podle výpisů z obchodního rejstříku tento podnik zanikl ke dni 31. 12. 1990, přičemž jedním z nově vzniklých subjektů byl státní podnik obdobného jména „Laktos“. Na základě výše citovaného závěru o přechodu namítané ochranné známky na státní podnik „Laktos Praha“ po 31. 12. 1990, pak předseda žalovaného dovodil, že namítaná ochranná známka zanikla v důsledku neobnovení ke dni 23. 4. 1992, a že v době

podání přihlášky napadené ochranné známky dne 3. 11. 1993 proto běžela dvouletá karenční lhůta.

[79] Určení okamžiku zániku namítané ochranné známky však nebylo rozhodujícím důvodem pro výsledek řízení. Předseda žalovaného rozklad stěžovatelky zamítl, neboť na základě přechodných ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. uzavřel, že případná předchozí nezákonnost (tedy zapsání v průběhu karenční lhůty) byla zhojena. Zákon č. 441/2003 Sb. totiž již procesní překážku zápisu ve formě karenční lhůty nezná a v § 52 odst. 1 stanoví, že ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.

[80] Z tohoto úhlu pohledu pak věc hodnotily i správní soudy, které potvrdily (byť nesprávně, jak se následně ukázalo po zrušujícím nálezu Ústavního osudu), že s ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. (již) nebyl návrh stěžovatelky na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou důvodný (viz rozsudek městského soudu č. j. 9 Ca 80/2006 – 65 a rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 A 15/2001 – 65). V této souvislosti je třeba podotknout, že to byla stěžovatelka, kdo tehdy podal žalobu i kasační stížnost, a vymezil tak hranice soudního přezkumu. Závěr předsedy žalovaného, že namítaná ochranná známka přešla po 31. 12. 1990 na státní podnik „Laktos Praha“ a zanikla neobnovením ke dni 23. 4. 1992, byl přitom v souladu s jejím tvrzením, proto jej stěžovatelka v rámci opravných prostředků nezpochybnila. Správní soudy proto neměly důvod se jím podrobně zabývat a soustředily se především na stěžovatelkou namítanou otázku aplikace přechodného ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb.

[81] V ústavní stížnosti (stejně jako v předcházejícím řízení před správními soudy) stěžovatelka nezpochybnila okamžik zániku namítané ochranné známky ke dni 23. 4. 1992. Ani Ústavní soud proto tuto otázku nepřezkoumával. Z odůvodnění nálezu sp. zn. IV. ÚS 298/09 je zřejmé, že vyšel ze skutkového stavu, jak jej zjistil předseda žalovaného v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006, a zabýval se pouze právní otázkou, zda za takového skutkového stavu (tj. v situaci, kdy zápis napadené ochranné známky byl shledán jako rozporný se zákonem účinným v době zápisu) bylo porušením ústavně zaručených práv stěžovatelky, pokud správní orgány a soudy s odkazem na změnu právní úpravy zamítly její námitky a naopak poskytly ochranu napadené ochranné známce č. 187158 zapsané pro osobu zúčastněnou na řízení (resp. původně pro Pragolaktos, a. s.). Zároveň, jak Ústavní soud sám připustil, měl k dispozici již jen náhradní spis, v němž nebyly obsaženy všechny podklady, z nichž žalovaný, resp. jeho předseda vycházeli. I z tohoto důvodu tedy Ústavní soud nemohl činit konečné závěry o skutkovém stavu, a neuzavřel tak žalovanému prostor pro další dokazování.

[82] Žalovaný nebyl vázán ani skutkovým stavem, který vyplýval z rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 1. 2006, rozsudku městského soudu č. j. 9 Ca 80/2006 – 65 a rozsudku Nejvyššího správního soudu 6 A 15/2001 – 65, jichž se stěžovatelka dovolává (viz námitky shrnuté zejm. v odst. [57] a [70]), neboť všechna tato rozhodnutí byla nálezem sp. zn. IV. ÚS 298/09 zrušena. Nadto, jak bylo výše vysvětleno, správní soudy s ohledem na žalobní a kasační námitky neverifikovaly správnost závěru o datu zániku namítané ochranné známky.

[83] Nelze proto tvrdit, že žalovaný byl předchozími rozhodnutími soudů zavázán z hlediska posouzení skutkového stavu. Naopak zrušující nález Ústavného soudu mu uložil náležitě zkoumat všechny rozhodné okolnosti vztahující se k podání přihlášky napadené ochranné známky společností Pragolaktos. Tomuto pokynu žalovaný dostál.

[84] V napadeném rozhodnutí pracoval s několika variantami skutkových okolností, neboť na základě dostupných podkladů bylo možné spolehlivě určit právní osud namítané ochranné známky pouze k datu 31. 12. 1990. Otázka zániku práv k namítané ochranné známce přitom byla významná z toho důvodu, že tento okamžik určoval počátek běhu karenční lhůty podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb. Pokud by přihláška napadené ochranné známky byla podána až po uplynutí karenční lhůty, nebyla by napadená ochranná známka zapsána v rozporu se zákonem. V takovém případě by neplatil základní předpoklad, kvůli němuž Ústavní soud uložil žalovanému zkoumat dobrou víru přihlašovatele v době podání přihlášky. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 298/09 totiž Ústavní soud vycházel z tehdejšího zjištění žalovaného o rozporu zápisu napadené ochranné známky s § 5 zákona č. 174/1988 Sb. a pro tento případ uzavřel, že přestože aktuální právní úprava karenční lhůtu nezná, nebylo by možné dovodit, že změnou právní úpravy byl tehdejší nedostatek zápisu zhojen, pokud by bylo v následném řízení zjištěno, že společnost Pragolaktos nepodala přihlášku v dobré víře ve smyslu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb.

[85] Žalovaný se proto nedostal do rozporu s citovaným nálezem tím, že v dalším řízení zkoumal, zda v době podání přihlášky napadené ochranné známky karenční lhůta běžela. Opačný závěr by vedl k porušení práv přihlašovatele, pokud by mu byla odepřena ochrana v situaci, kdy podal přihlášku v souladu se zákonem.

[86] V posuzované věci je nesporné, že v rejstříku ochranných známek byl jako poslední vlastník namítané ochranné známky zapsán koncern Mlékárenský průmysl, který zanikl dnem 31. 12. 1988 bez likvidace. Podle rozhodnutí Ministerstva zemědělství a výživy ČSR ze dne 15. 12. 1988 přešla ta část majetku, práv a závazků v oblasti hospodářských, pracovních, občanskoprávních a jiných právních vztahů, která spadala pod koncern Mlékárenský průmysl, koncernový podnik Laktos, dnem 1. 1. 1989 na nově založený státní podnik Laktos Praha. V řízení o zápis napadené ochranné známky společnost Pragolaktos doložila Protokol, podle kterého: „*V souvislosti se zánikem VHJ Mlékárenský průmysl koncern a vznikem nových státních podniků k 1. 1. 1989 jsou ochranné známky, jejichž majitelem byl dosud Mlékárenský průmysl, koncern, předávány tímto protokolem nově zřízeným státním podnikům* [...] *Laktos: 150 994 Polárka, 150 993 Polárka, 150 992 Polárka* [...] “ (vzhledem k uvedenému datu 1. 1. 1989 je zřejmé, že státním podnikem „Laktos“ byl myšlen „Laktos Praha“, který k uvedenému datu vznikl; státní podnik „Laktos“ vznikl až později k 1. 1. 1991). Přechod práv k namítané ochranné známce na státní podnik Laktos Praha ke dni 1. 1. 1989 stěžovatelka nezpochybňuje. Tento státní podnik zanikl ke dni 31. 12. 1990.

[87] Podle žalovaného byl státní podnik Laktos Praha posledním doloženým a nesporným vlastníkem namítané ochranné známky. Otázku, zda namítaná ochranná známka přešla na některého z právních nástupců státního podniku Laktos Praha a pokud ano, na kterého, nebylo možné spolehlivě a jednoznačně určit na základě žádných listin doložených přihlašovatelem, stěžovatelkou ani zjištěných z vlastní iniciativy žalovaného.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud zaujal částečně odlišný názor a považoval namítanou ochrannou známku za zaniklou ke dni 31. 12. 1990, kdy zanikl státní podnik Laktos Praha. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je však podstatné, že řešení přijaté žalovaným i řešení přijaté městským soudem vedou k témuž závěru o neopodstatněnosti návrhu stěžovatelky na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou.

[88] Žalovaný totiž vzal v úvahu čtyři možné varianty, z nichž dovodil, že (1) v případě zániku namítané ochranné známky spolu se zánikem státního podniku Laktos Praha ke dni 31. 12. 1990, v době podání přihlášky již neběžela karenční lhůta, zápisu napadené ochranné známky tak nic nebránilo (tuto variantu následně předseda žalovaného vyloučil, viz výše odst. [31]), (2) v případě, že ochranná známka přešla na státní podnik Pragolaktos, byla přihláška napadené ochranné známky společnosti Pragolaktos podána oprávněným subjektem, zápisu napadené ochranné známky tak nic nebránilo, (3) k převodu či přechodu namítané ochranné známky mohlo dojít v rámci dohod mezi řediteli nově vzniklých státních podniků, které se však nedochovaly, proto není možné určit nového vlastníka, ani datum zániku namítané ochranné známky a (4) namítaná ochranná známka přešla po 31. 12. 1990 na nově vzniklý státní podnik Laktos a zanikla neobnovením ke dni 23. 4. 1992; v tomto případě by byla přihláška napadené ochranné známky podána osobou k tomu neoprávněnou, a tedy v rozporu se zákonem. V posledně uvedeném případě (a možná v případě varianty 3) by bylo třeba v souladu s pokynem Ústavního soudu zkoumat dobrou víru přihlašovatele ve smyslu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Z důvodů podrobněji rozebraných níže žalovaný dospěl k závěru, že i v případě podání přihlášky v karenční lhůtě nebyl návrh stěžovatelky oprávněný, neboť přihlašovatel nebyl při podání přihlášky zjevně v nedobré víře (tj. mohl se domnívat, že karenční lhůta svědčí právě jemu). Podle řešení přijatého městským soudem, tj. zánik namítané ochranné známky ke dni 31. 12. 1990, již v době podání přihlášky napadené ochranné známky neběžela karenční lhůta, zápisu napadené ochranné známky tak nic nebránilo a návrh stěžovatelky byl neoprávněný.

[89] Rozhodnutí žalovaného (resp. jeho předsedy), ani rozsudek městského soudu tedy nevedou k závěru, který by odůvodňoval prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Jednoznačné určení data zániku namítané ochranné známka proto není pro posuzovanou věc nezbytné.

[90] Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na kasační námitky zaměřil na otázku, zda v případě varianty, podle které byla přihláška napadené ochranné známky podána v karenční lhůtě, byl přihlašovatel (společnost Pragolaktos) v dobré víře.

[91] Stěžovatelka spatřuje nedobrou víru společnosti Pragolaktos především v tom, že v rejstříku ochranných známek byl jako vlastník zapsán koncern Mlékárenský průmysl a známka byla vyznačena jako zaniklá ke dni 23. 4. 1992. Podle stěžovatelky tak společnost Pragolaktos jednala *contra tabulas*, tedy nemohla se domnívat, že ochranná známka „*Polárka*“ je právně „*volná*“, neboť podle údajů zapsaných ve veřejném rejstříku běžela karenční lhůta.

[92] Předně soud podotýká, že samotný záznam v rejstříku ochranných známek týkající se namítané ochranné známky byl zavádějící, neboť ve spojení s údaji zapsanými

v podnikovém (obchodním) rejstříku, bylo zřejmé, že jako vlastník namítané ochranné známky byl zapsán již zaniklý subjekt. I pokud však odhlédneme od této skutečnosti, stěžovatelka opomíjí, že dobrou víru přihlašovatele mohla založit nejen skutečnost, že daná ochranná známka je právně „*volná*“, ale alternativně i skutečnost, že přihlašovatel byl v dobré víře, že je subjektem, jemuž karenční lhůta svědčí. Jinými slovy, že je právnickou osobou, pro kterou byla ochranná známka v době zániku práva k ní zapsána (viz § 5 zákona č. 174/1988 Sb.), resp. právním nástupcem takové osoby. Tímto směrem mířila původní argumentace společnosti Pragolaktos a soud souhlasí s žalovaným, že ze shromážděných podkladů neplyne, že by tuto argumentaci společnost Pragolaktos uplatnila zjevně v nedobré víře.

[93] V této souvislosti soud zdůrazňuje, že nebylo třeba, aby společnost Pragolaktos tvrdila a prokázala, že je vlastníkem namítané ochranné známky. Citovaný § 5 zákona č. 174/1988 Sb. výslovně hovoří o již zaniklé ochranné známce. Stěžovatelka tedy nedůvodně dovozuje zlou víru společnosti Pragolaktos z toho, že si musela být vědoma rozsahu svého majetku a že musela mít seznam veškerých svých aktiv zahrnut ve své zakladatelské listině, a musela s tak být vědoma, že namítaná ochranná známka v něm nefiguruje.

[94] Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že s ohledem na zjištěné okolnosti se společnost Pragolaktos mohla domnívat, že je tím právním nástupcem, na něhož mělo právo k ochranné známce „Polárka“ přejít, ale nedopatřením ústředních orgánů, které provedly v průběhu let 1989 až 1992 několik přeměn státních podniků (srov. výše odst. [26] až [28]) až po společnost Pragolaktos vzniklou na základě privatizace, se tak nestalo.

[95] Žalovaný správně opravil svůj předchozí závěr učiněný v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006, podle něhož měl být státní podnik Laktos tzv. zbytkovým podnikem a mělo na něj přejít právo k namítané ochranné známce. Tento závěr nebyl v předchozím řízení dostatečně podepřen a nevyplýval z žádných listin založených ve spisu (viz výše odst. [78]). Nově opatřené podklady pak potvrzují, že tento závěr byl mylný. Ministerstvo financí ve vyjádření ze dne 1. 7. 2010 uvedlo, že „*při převodu privatizovaného majetku na Fond národního majetku ČR ponechal zakladatel privatizovaného subjektu tato aktiva na tzv. zbytkovém státním podniku a jejich převod byl řešen samostatnými smlouvami*“. Zároveň ale uvedlo, že rozdělení státního podniku Laktos Praha na 13 nástupnických státních podniků, jejichž zakladatelem bylo Ministerstvo zemědělství, nebylo součástí privatizace. Existenci tzv. zbytkového podniku typického pro privatizaci tedy nebylo možné ke dni rozdělení státního podniku Laktos Praha, tj. k 31. 12. 1990, a vzniku státního podniku Laktos dne 1. 1. 1991 předpokládat. Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení poukazovala na to, že státní podnik Laktos měl jako předmět činnosti zapsáno m. j. „*provedení souhrnného převodu práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví*“, přičemž takový předmět činnosti se zapisoval tzv. zbytkovým státním podnikům, je třeba dodat, že z obchodního rejstříku vyplývá, že tento předmět činnosti byl pro státní podnik Laktos zapsán až k 28. 9. 1993, tedy právě až v souvislosti s jeho privatizací. Tomu odpovídá zjištění předsedy žalovaného, že podle privatizačního projektu byl státní podnik Laktos zbytkový státním podnikem pouze ve vztahu k přihláškám ochranných známek ve znění „Laktos“ (viz výše odst. [35]).

[96] S žalovaným soud souhlasí také v tom, že se společnost Pragolaktos mohla oprávněně domnívat, že práva k namítané ochranné známce přešla na jejího právního předchůdce státní podnik Pragolaktos, a to s ohledem na předmět jeho činnosti, kterým byla „*Výroba mlékárenských výrobků a výrobků, jejichž součástí je mléko v různých modifikacích nebo látky získané z mléka*“. V této souvislosti je třeba podotknout, že podle § 16 odst. 4 a 5 zákona č. 174/1988 Sb. mohla ochranná známka přejít na právního nástupce pouze tehdy, pokud činnost tohoto právního nástupce pokrývala rozsah seznamu výrobků nebo jeho části, pro které byla namítaná ochranná známka zapsána. Právě předmět činnosti by svědčil spíše pro přechod na státní podnik Pragolaktos, než státní podnik Laktos, který odpovídající předmět činnosti zapsán neměl (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001 – 65, který žalovanému uložil tuto otázku zkoumat, viz výše odst. [9]).

[97] Podle § 4 své zakládací listiny je společnost Pragolaktos „*právním nástupcem práv a povinností vyplývajících z hospodářsko právních vztahů, pracovně právních a občansko právních vztahů včetně práv k ochranným známkám, obchodním názvům, průmyslovým vzorům a know-how bývalého s. p. Pragolaktos a přebírá veškerý movitý i nemovitý majetek, aktiva a pasiva dosavadního státního podniku s výjimkou částí nepoužitelných pro podnikatelské účely podle privatizačního projektu*“. Mezi předmět její činnosti byly v zakládací listině zahrnuty mimo jiné „*výroba, příprava a zpracování mlékárenských výrobků, jejichž součástí je mléko v různých modifikacích nebo látky získané z mléka*“ a „*příprava a výroba smetanových, čokoládových, cukrových a dalších krémů a mražených potravin a jejich součástí a komponent*“.

[98] Shodně vymezoval předmět činnosti společnosti Pragolaktos také „*Privatizační projekt s. p. Pragolaktos a jeho transformace do podmínek tržní ekonomiky*“ z října 1991. V bodu 16 připojeného formuláře 2A označeného „*Způsob převodu práv průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví*“ bylo uvedeno, že „[t]*ato práva jsou jako součást podnikového know-how předmětem privatizace podle tohoto projektu a není účelné je od podniku oddělovat.*“ Byť je tato formulace obecná, podporuje závěr, že společnost Pragolaktos nebyla zjevně v nedobré víře, pokud se domnívala, že úmyslem jejího zakladatele (Fondu národního majetku) bylo převést na ni práva k duševnímu vlastnictví, která původně vlastnil státní podnik Pragolaktos. V této souvislosti soud opět připomíná, že § 5 zákona č. 174/1988 Sb. počítá se situací, kdy ochranná známka zanikla opomenutím vlastníka obnovit její zápis. Výslovně totiž odkazuje mimo jiné na § 22 písm. a) téhož zákona, podle kterého právo k ochranné známce zaniká uplynutím ochranné doby, nebude-li zápis ochranné známky obnoven.

[99] V této souvislosti je třeba také zohlednit, že k výzvě žalovaného společnost Pragolaktos v řízení o zápis napadené ochranné známky doložila smlouvu o převodu průmyslového a jiného duševního vlastnictví ze dne 25. 11. 1992 mezi ní a státním podnikem Pragolaktos. Byť byla tato smlouva v průběhu řízení ztracena a nelze tak přesně hodnotit její obsah, její existence jako taková je nesporná s ohledem na skutečnost, že navrhovatel prvního výmazu společnost Černý & Černý se k ní vyjadřoval (viz výše odst. [33]). Obsah této smlouvy pak žalovaný vyhodnotil s ohledem na vyjádření společnosti Černý & Černý tak, lze předpokládat, že se netýkala konkrétně namítané ochranné známky. Tímto postupem, ani ztrátou dané smlouvy, nebyla stěžovatelka nijak zkrácena na svých právech, neboť žalovaný posuzoval obsah smlouvy ve variantě méně příznivé pro

společnost Pragolaktos, a tedy příznivější pro stěžovatelku, přičemž existence smlouvy jako taková nebyla sporná. Existence dané smlouvy, byť obecné, podporuje závěr, že se společnost Pragolaktos mohla legitimně domnívat, že měla být právním nástupcem státního Pragolaktos i ve vztahu k duševnímu vlastnictví.

[100] Dále je třeba zmínit, že ve formuláři 4D privatizačního projektu státního podniku Pragolaktos bylo uvedeno, že tento podnik *„zaujímá na tuzemském trhu velmi významné postavení, neboť svou produkcí mražených krémů pokrývá asi 28 % čs. trhu*". I tato skutečnost svědčí ve prospěch dobré víry společnosti Pragolaktos, že její právní předchůdce byl vlastníkem namítané ochranné známky zapsané pro mražené krémy.

[101] Lze shrnout, že z výše uvedených dokumentů vyplývá, že společnost Pragolaktos byla právním nástupcem státního podniku Pragolaktos a že úmyslem jejího zakladatele bylo převést na ni i práva z duševního vlastnictví. Zároveň s ohledem na předmět činnosti státního podniku Pragolaktos a absenci dokumentů, který by svědčily pro opačný závěr, měla společnost Pragolaktos důvod se domnívat, že práva k namítané ochranné známce přešla na státní podnik Pragolaktos. Jakkoliv tuto domněnku nelze prokázat, pro posuzovanou věc je dostačující, že společnost Pragolaktos mohla být v dobré víře, že namítaná ochranná známka přešla na státní podnik Pragolaktos. Pokud se pak společnost Pragolaktos jako právní nástupce státního podniku Pragolaktos snažila o obnovení namítané ochranné známky prostřednictvím přihlášky v karenční lhůtě, není její dobrá víra vyloučena tím, že namítanou ochrannou známku neměla uvedenu v soupisu svého majetku. V takovém případě by ostatně nemusela podávat novou přihlášku. Karenční lhůta byla předvídána pro přihlášky ochranných známek, které byly shodné s ochrannými známkami, které již zanikly jinak než výmazem.

[102] Žalovanému je třeba přisvědčit také v tom, že podání přihlášky napadené ochrany známky se s ohledem na všechny relevantní okolnosti nejeví jako spekulativní krok, kterým by společnost Pragolaktos chtěla způsobit újmu jinému oprávněnému subjektu. Stěžovatelka, jejíž obchodní firma je shodná se zněním napadené ochranné známky, v době podání přihlášky dne 3. 11. 1993 neexistovala a byla do obchodního rejstříku zapsána až dne 27. 4. 1994.

[103] Soud proto přisvědčil žalovanému a městskému soudu, že v řízení nebylo prokázáno, že by společnost Pragolaktos podala přihlášku zjevně ve zlé víře. Výše popsané okolnosti odůvodňují domněnku, že mohla být subjektem, jemuž svědčila karenční lhůta podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb. Zároveň je třeba zdůraznit, že § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., který byl rozhodný na základě pokynu Ústavního soudu, brání zápisu ochranné známka pouze tehdy, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Tuto překážku zápisné způsobilosti zkoumá úřad na základě úřední povinnosti. Není proto pravdou, že by žalovaný a soud vyšly z automatického předpokladu existence dobré víry přihlašovatele, jak tvrdí stěžovatelka. Teprve poté, kdy napadená ochranná známka prošla posouzením případné existence zjevně nedobré víry, přičemž zjevně nedobré víra přihlašovatele nebyla zjištěna, žalovaný a městský soud konstatovaly, že dobrou víru přihlašovatele je třeba předpokládat, nebude-li na základě konkrétní námitky prokázán opak. Pro úplnost soud dodává, že posuzování dobré víry podle zákona č. 441/2003 Sb. je samostatnou právní úpravou, která vychází z unijního práva (směrnice 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států

o ochranných známkách). Úprava dobré víry podle občanského zákoníku, jíž stěžovatelka argumentuje, je pro známkoprávní řízení nerozhodná.

[104] Nadto, při hodnocení zjevnosti (ne)dobré víry společnosti Pragolaktos je třeba přihlédnout i ke skutečnosti, že nejsou vyloučeny možnosti, kdy karenční lhůta v době podání přihlášky vůbec neběžela, a zápisu přihlášky tak nic nebránilo. Prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou by za těchto okolností bylo neodůvodněným zásahem do vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení.

[105] Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal pochybení městského soudu, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozsudku. Závěrem však doplňuje, že považuje za nepřípadné *obiter dictum* napadeného rozsudku, v němž městský soud dovozoval, že soudkyně JUDr. Součková jednala proti dobrým mravům, pokud rozhodovala ve věci č. j. 6 A 15/2001 - 65. V citované věci JUDr. S ouček nezastupoval žádného z účastníků řízení a z ničeho nelze dovodit, že by soudkyně JUDr. Součková byla v dané věci podjatá. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného právním názorem, že zápis přechodu ochranné známky do rejstříku má pouze deklaratorní účinek, a uložil mu zkoumat, zda přechodu namítané ochranné známky na státní podnik Laktos nebránil § 16 odst. 4 a 5 zákona č. 174/1988 Sb. Daný rozsudek je založen na zcela objektivní argumentaci, která nezvýhodnila žádného z účastníků řízení. S ohledem na zcela marginální význam daného rozsudku pro posouzení věci v nynější fázi řízení se poznámka městského soudu jeví jako zcela nadbytečná a nepřípadná.

VII. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[106] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[107] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu